

PRELAZAK NOĆNOG MORA

Dragan Jovanović Danilov

NA MENE MISLE ANĐELI I JOŠ NEKO

A onda su se rasanili jeleni.
Okupan i čist uskočiti u grad.
Osećam krzno pod jagodicama prstiju.
Protiv ljubičica nemam ništa.
U blago jutro dubretari vojuju
po ulazima. Toplo je za ovo doba.
Ljiljana ponovo sija. Med putuje
u lelujanju trava. Proza je devojka
koja je diplomirala, a poezija
ruka kraljeve kćeri. Oko toga sam se
trudio. Ljudi su ili mrzovoljni ili nasmešeni.
Pa ipak, pa ipak, pa ipak,
ljubavi ima koliko hvata lipin hlad.
Otkud takav fantastični profil
u ovom mladom gradu? Razume se da su
jadi devojčica kratki letnji pljuskovi.
Sretne li su sandale u koje uskaćes.
Svi putevi vode i to sabirno sočivo.
Usidren brod. Tamo gde cveta limun žut.
Drhte prsa pod grudnjakom. Na mene misle
anđeli i još neko. On i ni jedna druga.
Muzika mesa, Pućini. Moje izbrijano lice,
kolonjska voda, koža. Da, poezija tek tu
počinje.

LJUDI KOJE SI NEKAD VOLEO

Neke stvari se nikad ne menjaju.
Ali, sve je drugačije oko ponoći.
Kad ti zazvoni telefon, ti više nisi
čovjek od pre. A u nekom automobilu
bržem od vetra, putuju ljudi koje si
nekad voleo. I gutaš njihovo mrko mleko,
piješ milje i vilinje sa mladeža vila,
iz malog prsta blagoćino vince. Sve je to
u meniju, od bistre žeđi otkinuta duša.
Ledenice sa streha su tvoje devojčice,
ljubavi iz srednje škole, mineralni
profili, izrezani u kameji. Osećaš kako ih
danas, sve te krhke delfine vejavice
ljubiš snažnije nego ikad pre. I ne samo to,
voliš ih unatrag, sve do njihov začeca,
ti si dečak iz hora potopljen medom
mladanih srna — posle tebe ništa ne ostaje
celo.

ZIVOT POMORACA

Za neki minut će se razdaniti.
Ljiljanine oči svetle.
Kupine liju suze u moje pleme.
Video sam te dok si sa sebe
svlačila svoje magnolije.
Nisam dovoljno nežan, kažeš mi,
mada su lepe reči u mojim ustima.
[Zar si zaboravio pesmu iz »Enigmi noći«
str. 28?]
Hajde reci, koliko si galaksija
nahratio svojim dvostrukim semenom?
Koliko žena pozledio svojim
pobožnim orgazmom?
Doplovi mi iz najhrabrijeg početka,
ako misliš da ti porodim smaragd.
Minareva inkarnacija je brašno,
moja — šerpica mleka ispred vrata
izbe, rano jutro.
Koliko vidim, toliko znam.
Ono što me reinkarnira je dodir,
večnost.

Pa sad kaži vejem li još nad tvojim
čaršavom, nad tvojim životom?
A pomorci dižu sidro i umesto
svojih jestivih žena, godinama
pru more.

JA SAM SLOVENSKI DEČAK

Praskozorje u lafovoj duši.
Kad se mrtvi rasane, srču melesu
iz ruža. Negde na proplancima
koncentrišu se jeleni. Reinkarnira me
gradska fontana. Vodoskok izbacuje
moju molitvu. Požega je najveći
grad u Evropi. Jutros sam napisao
tri pesme i sve sam ih pocepao.
Za to vreme se ukiselilo mleko.
Ja sam slovenski dečak. Ispiram
zlato. Namotavam srmu sa preslice.
Prava reč u pravi čas. Odavno nisam
video zeca. A uskoro će sneg. Dražesne
dražesne, dražesne devojčice. Nikako
devojčure za udaju. Iskovaću vas
u zvezde, suzice buba-mara. Šetam
gradom u čistoj, belojoj košulji.
Trebalo ti rame? Cejvorolisna detelinka?
Snalazi se kako znaš. Znam da bi mi
rado pojela srce. Nisi više u mojoj
priči. Istina je što kažem. Počinila si
smrtni greh — površan si čitalac
moje poezije.

PAŽLJIVO

Suncokretov je ovo dan.
Anđeo se ukazuje usnulim magima.
Mušice se znoje u nekom mračnom čunku.
Zriju višnje u bocama, a tramvaj
već dugo ne dolazi.
Podrezana je snaga.
Otkud u mojoj sudbini češalj

devojčice?
A tek promrzle svetiljčice
borovnica?

Sve se to mora pojesti.
Zajedno sa narcisima, sneg će okopniti.
Otvoriće mi oči.
Čorsokak je svenuli evnuh, proza.
A ja sam odgojen u travi do pojasa.
Žuta okna voza, noću, su pčelice
koje me ubadaju.

Mala česma na pustom drumu mi je mera.
Stranim jezicima ne vladam.
Ja sam meka, snežna kupina u žbunju
pobožnih veverica.

Nisam ja grofičina bela kandžica.
Kako je moguće da su me dosledne
divokoze previdele?

Tek, neka će leđi u blagom jutru
kraj mene izuti snadale,
da iz njih istrese uljez-kamićak.

PONOVO PIŠEM AUTOMATSKI TEKST

I eto, Šubert me miluje negde na
sprudovima. Ali, onako nežno,
bez introspekcije.

Te tvoje oči boje guštera-zelembača
motre me pogledom tužnog čistača
cipela iz Napulja. A onda, taj osmeħ
dobrih, iskrenih dečaka. Bože, kakva
divna rđa brodi po rizlingu Helesponta.
Divlja patka nadevena saćmom. Rebarca
prskaju u ustima kao orasnice. Nektar
u rećima skarabejskih čudi. Drhturi
poezija koja je primadona. Njen miris
je u formi. Što je vitalnija, to je
kvarnija. Ah, Evropa. Kasica-prasica
za novčice mojih neprospavanih noći.
Jeste, sprinter dobro zna šta su
poslednjih pet metara. Svaki je dečak
na neki način još nerodeni
sprinter—Mesija.

Teško je reći zašto je to tako.
Ali tako je.

AUTOPORTRET U OGLEDALU PERISKOPA

Jutros sam se probudio kao ledenica
pod strehom, tik iznad prozora
sobe,

da, bezosećajna sam ledenica,
a opet, koliko jecaja, koliko suza.
Ali, neću ja ostati ono što jesam,
istopiću se, ispariti, biti lepsi.
Trebalo početi od nule,
uzneti se iznad jabuke
koja truli u nekom špaizu
(a truli verovatno zato
što Gospodin tako želi)
ne izlaziti iz svoje sobe,
jer nema drugih gradova
u kojima se može biti srećan,
biti sam, devojčice voleti
zaumno,

narastati u praznoj tišini
kao stalaktit

i tek onda izroniti iz jezera
poput periskopa u mrazni,
bezmikrobni dan,

biti torpedo,
probušiti nebo srpske poezije.

Art/Dado